CHƯƠNG 2175

Khép kín vòng lặp

Cố Bạch Bình và Thiên Trúc đều im lặng!

Đã là nguyền rủa, tại sao phải đợi hai trăm năm, chứ không nguyền rủa ngay lập tức?

Chắc chắn không phải chính đương sự nguyền rủa. Hẳn là hắn đã tìm người có tu vi cao hơn trong tộc để ra tay, nên giữa chừng mới chậm trễ một khoảng thời gian.

Vậy thì... người có tu vi cao hơn Thần Vương cảnh chính là...

“Công tử, chuyện này phiền phức rồi!” Cố Bạch Bình cau mày, chậm rãi nói: “Nếu là Thần Hoàng nguyền rủa người, nhất định phải dùng bản nguyên lôi điện thất phẩm mới có thể hóa giải, mà một phần bản nguyên lôi điện thông thường e rằng vẫn chưa đủ!”

“Công tử à... bản nguyên lôi điện thất phẩm, trong tình huống bình thường là thứ để lại khi thượng thần Thần Hoàng cảnh vẫn lạc!”

“Nếu có, từ lâu đã bị đám Thần Hoàng kia chia nhau sạch sẽ rồi!”

“Ta nói câu khó nghe một chút, cho dù có, hiện giờ chúng ta cũng không có đủ vật phẩm để đổi lấy!”

Thần Hoàng và Thần Vương khác nhau rất lớn.

Trên thế gian này, Thần Vương có rất nhiều.

Bởi vì cho dù là Tuyệt Tuệ, chỉ cần có đủ tài nguyên, cũng có thể thông qua tu luyện sức mạnh hương hỏa để nâng tu vi của mình lên Thần Vương cảnh.

Người có thể tu luyện đến cảnh giới này mới thật sự là đại nhân vật.

Khoảng cách giữa Thần Hoàng cảnh và Thần Vương cảnh còn lớn hơn tất cả những khoảng cách như giữa Thần Vương cảnh và Thần Tôn cảnh, giữa Thần Tôn cảnh và Thần Quân cảnh cộng lại.

Vì vậy, muốn tìm bản nguyên đạo pháp thất phẩm gần như là chuyện không thể.

Đây còn chưa phải tình huống tệ nhất. Tệ nhất là người nguyền rủa Hạ Nhân không phải Thần Hoàng, mà là một vị Thần Đế.

“Còn một cách!” Thiên Trúc nói: “Đó chính là sức mạnh tín ngưỡng... nếu có đủ sức mạnh tín ngưỡng, cũng có thể áp chế sức mạnh nguyền rủa...”

“Không được!” Cố Bạch Bình hét lên: “Tuyệt đối không được!”

“Công tử là thiên kiêu vạn cổ, sau này sẽ là người vấn đỉnh đại đạo, sao có thể giải trừ sức mạnh tín ngưỡng? Nếu trên người dính sức mạnh hương hỏa, đừng nói Phong Hiệu Thần Đế, ngay cả Thần Hoàng cảnh cũng đừng hòng đạt tới!”

“Nhưng nếu không giải trừ, tu vi của công tử phải làm sao?” Thiên Trúc khóc lóc hỏi.

“Được rồi, được rồi... hai người các ngươi đừng cãi nhau nữa!” Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Chúng ta đến thương hội hỏi thử!”

Ba người lại đi một chuyến đến Băng Cực thương hội.

Lần này tiếp đón ba người là một nữ trưởng lão, vị trưởng lão này cũng khá quen biết Cố Bạch Bình.

“Bản nguyên thất phẩm... bản nguyên lôi điện...” Nữ trưởng lão lắc đầu, nói: “Cổ đạo hữu, gần như không thể nào!”

“Không giấu gì các vị, đừng nói bản nguyên lôi điện, ngay cả bản nguyên băng hệ thất phẩm mà người bản địa tu luyện cũng không có!”

“Không phải hiện giờ không có, mà quá khứ và tương lai về cơ bản cũng sẽ không có!”

“Ta làm trưởng lão ở Băng Cực thương hội, không nhiều không ít, cũng đã chín vạn sáu nghìn nguyên hội rồi. Nhưng trong khoảng thời gian dài như vậy, ta chỉ từng thấy thương hội đấu giá bản nguyên đạo pháp thất phẩm đúng một lần!”

Nữ trưởng lão nói tiếp: “Chính là lần đó. Vốn đã định sẵn buổi đấu giá, nhưng kết quả là đồ vật còn chưa kịp đưa lên sàn thì đã bị một đại nhân vật có quyền có thế ép xuống. Vật phẩm chưa được đấu giá đã bị một số người lấy đi!”

“Ý của ta rất rõ ràng, bất kể là loại bản nguyên nào, chỉ cần đạt đến cấp bậc thất phẩm, cho dù thương hội tình cờ thu được cũng sẽ không để lọt ra ngoài, càng không mang ra đấu giá!”

“Người bên trong còn có thể đánh nhau vì nó.”

“Được rồi!” Cố Bạch Bình gật đầu.

Nàng lại nhìn Hạ Nhân để trưng cầu ý kiến.

Hạ Nhân gật đầu với nàng, lúc này Cố Bạch Bình mới hít sâu một hơi, hỏi: “Lục đạo hữu... cô làm trưởng lão ở thương hội này đã nhiều năm, kiến thức rộng rãi, ta có vài chuyện muốn thỉnh giáo!”

Trưởng lão Lục cười nói: “Không dám, không dám, cô cứ nói!”

Cố Bạch Bình nói: “Không giấu gì đạo hữu, thật ra một vị trưởng bối trong nhà chúng ta đã trúng sức mạnh nguyền rủa của Thần Hoàng cảnh, khiến việc tu luyện của người ấy bị cản trở!”

“Chúng ta mua bản nguyên lôi điện thất phẩm chính là để loại bỏ sức mạnh nguyền rủa!”

“Nhưng... tình hình hiện giờ là không thể mua được!”

“Xin hỏi Lục đạo hữu, trong thần giới này, muốn loại bỏ sức mạnh nguyền rủa trên người, ngoài bản nguyên lôi điện cùng cấp hoặc sức mạnh hương hỏa ra, còn cách nào khác không?”

“Sức mạnh nguyền rủa?” Trưởng lão Lục không lập tức trả lời, mà nhíu mày suy nghĩ, sau đó nói: “Có!”

Cố Bạch Bình vội vàng hành lễ: “Xin được chỉ giáo!”

Trưởng lão Lục nói: “Theo ta biết, nếu tu luyện nguyền rủa chi đạo, nghiên cứu đạo pháp nguyền rủa của bản thân tinh thâm hơn đối phương, sức mạnh nguyền rủa trên người tự nhiên sẽ tan biến, tu vi cũng sẽ khôi phục!”

Hạ Nhân chắp tay với trưởng lão Lục, hỏi: “Lục tiền bối, vãn bối có một vấn đề muốn thỉnh giáo!”

Trưởng lão Lục gật đầu: “Cứ nói!”

Hạ Nhân hỏi: “Người bị nguyền rủa có để lại dấu vết và khí tức gì đó, nhờ vậy có thể lần ra người bị nguyền rủa hay không?”

“Chuyện này...” Trưởng lão Lục lắc đầu: “Thông thường thì không thể!”

“Đa tạ!” Hạ Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Cố Bạch Bình nói: “Đa tạ đạo hữu, chúng ta về trước bẩm báo với lão tổ!”

Ba người rời khỏi thương hội, không lập tức trở về tiểu viện mà đi dạo trong Băng Cực thành.

“Phải làm sao đây?” Cố Bạch Bình hỏi.

“Còn làm sao được nữa?” Thiên Trúc nói: “Bản nguyên lôi điện thất phẩm không mua được, sức mạnh hương hỏa lại không thể đụng vào, vậy chỉ có thể đi tu luyện đại đạo pháp nguyền rủa thôi!”

“Đợi đến khi đại đạo pháp của công tử tu luyện đến trình độ ngang với Thần Hoàng, sức mạnh nguyền rủa trên người sẽ được hóa giải!”

“Ngươi nằm mơ đi!” Cố Bạch Bình liếc nàng một cái: “Ngực thì không nhỏ, nhưng đầu óc chẳng lớn!”

Thiên Trúc lập tức xù lông: “Cố đại tỷ, ngươi nói ai đấy?”

“Được rồi, được rồi, được rồi...” Hạ Nhân vội vàng can ngăn, nói: “Thiên Trúc là người Vu tộc, không hiểu nhiều chuyện về đạo pháp bất hủ cũng chẳng có gì lạ!”

“Theo lý thuyết, hiện giờ tuy thần niệm và thần lực của ta đã bị nguyền rủa, nhưng ngộ tính vẫn không mất, vẫn có thể ngộ đạo!”

“Chỉ cần lĩnh ngộ đạo pháp đến trình độ Thần Hoàng, sức mạnh nguyền rủa trên người sẽ tự tan biến!”

Thiên Trúc nói: “Đúng vậy, công tử, ý của nô tỳ chính là như thế!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Thực tế thì không được!”

“Đạo pháp cấp cao không phải cứ muốn lĩnh ngộ là có thể lĩnh ngộ!”

“Ví dụ như hiện giờ, nếu thần lực của ta vẫn còn, tu vi là Thần Quân cảnh tầng ba, về lý thuyết vừa đủ để lĩnh ngộ đạo pháp tứ phẩm. Nhưng tư chất của ta không tệ, có thể dễ dàng vận dụng đạo pháp ngũ phẩm!”

“Cho dù là đạo pháp lục phẩm, ta cũng có thể lĩnh ngộ được đôi chút da lông!”

“Nhưng bảo ta đi lĩnh ngộ đạo pháp thất phẩm thì gần như không thể!”

“Muốn lĩnh ngộ, nhất định phải đột phá tu vi. Nhưng trên người đang có sức mạnh nguyền rủa, làm sao có thể đột phá tu vi?”

Hạ Nhân cười khổ, xòe hai tay: Khép kín vòng lặp!

“Thiên Trúc!” Cố Bạch Bình ở bên cạnh nói: “Ta nhớ ngươi từng nói, bộ lạc Thiên Trúc thuộc Vu tộc các ngươi trước đây từng xuất hiện một vị Vu Đế có thuộc tính lôi điện, đúng không?”

“Đúng vậy!” Thiên Trúc gật đầu: “Nhưng giờ chết rồi!”

Cố Bạch Bình nói: “Đã có Vu Đế thì chắc chắn có Vu Hoàng. Trong tộc các ngươi lẽ nào không có chút bản nguyên đạo pháp lôi điện thất phẩm nào sao? Ngươi không định giấu đi, không cho công tử dùng đấy chứ?”

Thiên Trúc nghe Cố Bạch Bình nói vậy thì cười lạnh, hàm răng lóe lên ánh sáng lạnh: “Cố đại tỷ!”

“Ngực ngươi nhỏ, đầu óc cũng chẳng lớn đâu!”

Cố Bạch Bình nổi giận: “Thiên Trúc, ngươi nói gì?”

Thiên Trúc hất cằm: “Ta nói đầu óc ngươi chẳng lớn!”

Cố Bạch Bình nói: “Không phải câu này... là câu trước!”

“A a a a...” Nàng giống như một con hổ cái đang nổi giận, nhe răng trợn mắt về phía Thiên Trúc.

CHƯƠNG 2176

Thần cách lôi điện, Vô Vọng Hải

Nhưng ngay sau đó, nàng kiêu hãnh ưỡn thẳng người, bước đến bên cạnh Cố Bạch Bình.

“Hừ...” Cố Bạch Bình nghiến răng: “Ngươi mới là đồ không có đầu óc, ngươi mới là đồ không có đầu óc, ngươi mới là đồ không có đầu óc...”

Thiên Trúc nói: “Ngươi cũng chỉ công kích được đầu óc của ta thôi!”

“A a a a...” Cố Bạch Bình gần như phát điên.

Hai người phụ nữ lớn tiếng cãi nhau giữa đường, chẳng mấy chốc đã thu hút vô số ánh mắt.

Thiên Trúc nói: “Vu tộc chúng ta tu luyện thân thể, thân thể mạnh thì cá thể cũng mạnh. Đến đỉnh phong Vu Hoàng cảnh, dung hợp thần cách kia rồi mới có thể sở hữu đạo pháp!”

“Nói cách khác, chỉ Vu Đế mới hiểu đạo pháp, còn Vu Hoàng thì không!”

“Đến đạo pháp cũng không hiểu, lấy đâu ra bản nguyên? Cố đại tỷ, ngươi nói xem có phải ngươi không có đầu óc không?”

Chẳng bao lâu sau, ba người đã trở về nhà.

“Công tử, tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Thiên Trúc mặt mày sầu khổ nhìn Hạ Nhân. Không đợi Hạ Nhân trả lời, nàng đã nói: “Thật ra… vẫn còn một cách có thể giải trừ sức mạnh nguyền rủa trên người ngài!”

Hạ Nhân và Cố Bạch Bình đều nhìn Thiên Trúc: “Cách gì?”

Thiên Trúc nói: “Nếu có thể tìm được thần cách thuộc tính lôi điện mà Vu Đế của chúng ta để lại, dùng thần cách này là có thể tẩy sạch sức mạnh nguyền rủa trên người ngài!”

Cố Bạch Bình nói: “Chẳng phải ngươi đang nói nhảm sao?”

“Thần cách Vu Đế của Vu tộc các ngươi đã thất lạc bao nhiêu tỷ tỷ vạn năm rồi, nếu tìm được thì sao các ngươi không tự đi tìm?”

“Không lẽ ngươi muốn công tử giúp ngươi tìm thần cách?”

“Không phải!” Thiên Trúc tủi thân nói: “Bây giờ ta là nô bộc của công tử, đương nhiên phải suy nghĩ cho công tử mọi chuyện. Cố đại tỷ, sao ngươi có thể nói ta như vậy?”

Hạ Nhân nói: “Ngồi xuống, từ từ nói, đừng vội!”

“Bổn công tử đương nhiên tin ngươi!”

Bước vào phòng, ba người lần lượt ngồi xuống theo thứ tự chủ khách.

Thiên Trúc suy nghĩ một lát rồi nói: “Nói theo cách bên ngoài, thần cách của Vu tộc chúng ta đã thất lạc không ít, hiện nay chỉ còn lại chừng ba năm cái!”

“Thần cách lôi điện của bộ lạc Thiên Trúc chúng ta cũng thất lạc như vậy!”

“Có điều… nói thế cũng không hoàn toàn chính xác!”

“Phù…” Nói đến đây, Thiên Trúc hít sâu một hơi: “Nói chính xác hơn là đã được giấu đi!”

“Được giấu đi?” Hạ Nhân tỏ vẻ nghi hoặc.

Cố Bạch Bình cũng hiện rõ vẻ khó hiểu.

“Đúng vậy!” Thiên Trúc nói: “Con người đều ích kỷ. Đệ tử Huyền Môn các ngươi như thế, đệ tử Vu tộc chúng ta cũng vậy, không ai có thể thoát tục!”

“Năm xưa, khi Vu tộc còn hùng mạnh, lòng người vốn chẳng đoàn kết, nhân tính cũng không chịu nổi khảo nghiệm!”

“Thủ lĩnh bộ lạc Thiên Trúc chúng ta trở thành Vu Đế của Vu tộc, sở hữu thần cách thuộc tính lôi điện suốt tỷ tỷ vạn năm. Sau một thời gian dài, ông ấy sẽ cảm thấy thần cách này thuộc về mình, chứ không thuộc về toàn bộ bộ lạc!”

“Vì vậy, vị tiền bối của bộ lạc Thiên Trúc chúng ta trước khi lâm chung đã giấu thần cách kia đi!”

“Ông ấy nói rằng, nếu sau này trong bộ lạc Thiên Trúc chúng ta lại có người đột phá đến đỉnh phong Thần Hoàng cảnh, người đó có thể đến nơi ông ấy giấu thần cách để tìm kiếm. Như vậy, thần cách thuộc tính lôi điện này sẽ có thể được lưu truyền qua các thế hệ trong bộ lạc Thiên Trúc chúng ta!”

“Bí mật này chỉ có trưởng lão bộ lạc Thiên Trúc biết, đời này truyền sang đời khác, đến nay đã trở thành truyền thuyết!”

“Đã không thể phân biệt thật giả nữa rồi!”

“Vì vậy, nếu thật sự có cách cứu công tử, e rằng bí mật này chính là hy vọng cuối cùng!”

Thiên Trúc nói xong, lại hít sâu một hơi, hơi e dè nhìn Hạ Nhân.

“Thiên Trúc!” Cố Bạch Bình lạnh lùng nói: “Nếu đã biết, tại sao đến giờ mới nói? Sao không nói sớm?”

Thiên Trúc nói: “Thứ nhất, lúc đó chúng ta chỉ nghĩ rằng bản nguyên lôi điện lục phẩm là có thể áp chế sức mạnh nguyền rủa. Nếu đi lấy thần cách thì ngược lại còn phiền phức hơn, nên ta không nói!”

“Thứ hai, đi lấy thần cách cũng có nguy hiểm nhất định. Trong thâm tâm ta không muốn công tử mạo hiểm, nên cũng không nói!”

“Hai lý do này đủ chưa?”

“Đủ rồi!” Hạ Nhân gật đầu: “Xét theo quy tắc chủ tớ, Cố đại tỷ, ngươi đừng nghi ngờ nữa. Ta tin Thiên Trúc nhất định chỉ có ý tốt!”

Hạ Nhân hỏi: “Thiên Trúc, nơi ngươi nói là chỗ giấu thần cách lôi điện rốt cuộc ở đâu?”

Thiên Trúc nói: “Ở đâu đó dưới đáy biển Vô Vọng Hải!”

“Vô Vọng Hải?” Cố Bạch Bình hỏi: “Vô Vọng Hải lại ở đâu?”

Thiên Trúc nói: “Vô Vọng Hải nằm trong Chân Thực Thần Quốc!”

Được lắm… lại là Chân Thực Thần Quốc sao?

Bây giờ cứ nghe đến cái tên này là Hạ Nhân lại muốn nôn.

“Vậy…” Hạ Nhân tiếp tục hỏi: “Nếu thần cách lôi điện ở đó, tại sao các ngươi không sớm lấy nó về đặt trong tộc, mà lại để nó bị chôn vùi dưới Vô Vọng Hải?”

“Bởi vì nơi đó nguy hiểm!” Thiên Trúc nói: “Công tử, thứ nhất, Vô Vọng Hải không phải biển bình thường, mà là một vùng biển có thể ăn mòn xương cốt, máu thịt của sinh linh!”

“Nếu không có thân thể đủ mạnh hoặc thần khí hộ thể thì không thể lặn xuống đáy biển!”

“Nói là biển cả, thật ra chẳng khác nào một vũng độc dịch!”

“Thứ hai, năm xưa khi lão tổ Vu tộc chúng ta vẫn lạc, thứ được chôn dưới đó không chỉ có thần cách lôi điện, mà còn có cả thần khu của chính người!”

“Lão tổ từng để lại di ngôn rằng đệ tử bộ lạc Thiên Trúc chúng ta, tu vi chưa đạt Vu Hoàng cảnh thì không được tiến vào Vô Vọng Hải!”

“Cuối cùng, bên trên thần cách này còn có sức mạnh lôi điện và đạo pháp lôi điện vô cùng vô tận, không hề kém cạnh đạo pháp lôi điện do vị Thần Đế phong hiệu của đạo lôi điện nắm giữ!”

“Vì vậy, nếu mang về trong tộc thì sớm muộn cũng sẽ bị người khác phát hiện. Đến lúc đó, thứ này rơi vào tay bộ lạc Thiên Trúc chúng ta hay rơi vào tay bộ lạc khác thì rất khó nói!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Tại sao đạt đến Vu Hoàng cảnh thì có thể tiến vào Vô Vọng Hải?”

“Chẳng phải phải đến đỉnh phong Vu Hoàng cảnh mới có thể dung hợp thần cách kia sao?”

Thiên Trúc nói: “Không phải… thần khu của lão tổ chúng ta ở bên dưới. Sau khi đạt đến Vu Hoàng cảnh, xuống biển rồi trực tiếp dung hợp tinh huyết còn sót lại của lão tổ dưới đáy biển, về cơ bản là có thể đạt đến đỉnh phong Thần Hoàng cảnh.”

“Sau đó dung hợp thần cách là được!”

“Công tử, có muốn thử không?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế này đi, ta cũng không tham lam bảo vật của Vu tộc các ngươi!”

“Ta chỉ dùng thần cách để áp chế sức mạnh nguyền rủa trên người mình!”

“Đợi đến khi tu vi của ngươi đạt Vu Hoàng cảnh, ta sẽ trả lại thần cách cho ngươi!”

Hạ Nhân phất tay, lấy ra Hồng Mông Chí Đạo Chung rồi không nói lời nào, trực tiếp giao nó cho Cố Bạch Bình: “Cố đại tỷ, tuy bây giờ ngươi không thể sử dụng đạo pháp, nhưng vẫn có thể sử dụng thần khí. Thần niệm và ngộ tính của ngươi vẫn còn!”

“Hồng Mông Chí Đạo Chung này, ngươi cầm lấy luyện hóa đi!”

“Hả?” Cố Bạch Bình hơi sững sờ: “Công tử... ta ta ta... tuyệt đối không thể nhận...”

“Nghe ta!” Hạ Nhân vỗ vai nàng: “Bây giờ thần lực trên người ta đã mất sạch, thần chung cũng không thể sử dụng. Sau này nếu đến Vô Vọng Hải, ta còn phải trông cậy vào nó để phòng ngự sự hung hiểm của Vô Vọng Hải, ngươi nhất định phải luyện hóa nó trước!”

“Được!” Lần này Cố Bạch Bình không từ chối nữa, trịnh trọng nhận lấy Chí Đạo Chung.

Còn Hạ Nhân thì phất tay, lấy ra ba đoàn bản nguyên.

Năm xưa, Hạ Nhân từng nhờ Ấn Hiểu Nguyệt đến Chân Thực Thần Quốc đổi lấy một ít bản nguyên đại đạo lừa thuật. Chẳng bao lâu sau, Ấn Hiểu Nguyệt đã đưa bản nguyên đến cho hắn.

Lần này sắp đến Chân Thực Thần Quốc, nhất định phải học lừa thuật trước đã.

Ít nhất cũng phải bù lại đại đạo lừa thuật mà năm xưa lão tử đã đánh mất chứ?

CHƯƠNG 2177

Lại đến Thần Quốc Chân Thực

Bản nguyên Đại Đạo Lừa Dối đã sớm được Hạ Nhân cường hóa và sao chép.

Ba đoàn trung phẩm lúc trước đã biến thành sáu đoàn cực phẩm hiện giờ.

Đáng tiếc, trong sáu đoàn cực phẩm này, có ba đoàn giống hệt ba đoàn còn lại.

Đối với những thứ khác, giống hệt nhau có lẽ vẫn hữu dụng, nhưng đối với công pháp, ngọc giản, những thứ mang tính nội dung, cũng như bản nguyên đạo pháp các loại, những thứ giống hệt nhau này lại không thể trực tiếp sử dụng.

Chỉ có thể mang ba đoàn ra ngoài giao dịch.

Hạ Nhân trực tiếp bế quan, bắt đầu lĩnh ngộ đạo pháp.

Một mặt, hắn lĩnh ngộ đạo pháp Không Gian.

Vốn dĩ Hạ Nhân không có bất kỳ thần niệm nào, không thể dùng Hồng Mông Tử Kim Côn và găng tay Tử Kim để ngưng tụ đạo pháp Không Gian.

Sau đó, hắn đưa đôi găng tay Tử Kim kia cho Cố Bạch Bình, để Cố Bạch Bình đi ngưng tụ.

Hạ Nhân vừa lĩnh ngộ đạo pháp Không Gian, vừa thôn phệ bản nguyên của đạo pháp Lừa Dối, đạo pháp Huyết và đại pháp Nguyền Rủa.

Chớp mắt, thời gian mười sáu kỷ nguyên đã trôi qua.

Hạ Nhân thở ra một hơi thật sâu, sau đó mở mắt.

Bế quan lâu như vậy, hắn vẫn chưa đột phá được đạo chướng.

Nhưng sự lĩnh ngộ đối với các loại đạo pháp lại tăng vọt.

Đặc biệt là Đại Đạo Huyết, Đại Đạo Nguyền Rủa và Đại Đạo Lừa Dối.

“Cuối cùng cũng trở về rồi!” Hạ Nhân nhìn bàn tay mình, khẽ mỉm cười.

Mặc dù thần lực và thần niệm vẫn bị lời nguyền phong ấn, không thể khôi phục, nhưng Đại Đạo Lừa Dối đã trở lại, lão tử sẽ không biến thành người thật thà nữa.

Nghe Hạ Nhân triệu gọi, hai người lập tức đến trước đạo tràng của hắn.

Hạ Nhân hỏi: “Bây giờ còn bao lâu nữa mới mở truyền tống trận truyền đến Thần Quốc Chân Thực?”

Cố Bạch Bình đáp: “Thời gian còn khá lâu, khoảng hơn bốn năm!”

“Công tử định đến Thần Quốc Chân Thực sao?”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Dù sao cũng phải đến Vô Vọng Hải dạo một chuyến!”

“Được ạ!” Cố Bạch Bình nói tiếp: “Nếu công tử không muốn chờ đợi, ta cũng có thể đưa công tử bay thẳng qua đó!”

“Bay qua?” Hạ Nhân hỏi: “Mất bao lâu?”

Tốc độ phi hành của cường giả Thần Vương cảnh cực kỳ nhanh.

Cố Bạch Bình nói: “Nếu bay không ngừng nghỉ, với khoảng cách này, đại khái mất bốn năm tháng!”

“Đúng vậy!” Thiên Trúc nắm chặt tay, nói: “Nếu tỷ Cố mệt thì ta cũng có thể thay tỷ ấy bay!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không cần, cứ chờ đi!”

“Đúng rồi, những thần khí kia của ngươi đã luyện hóa xong chưa?”

Cố Bạch Bình nói: “Hồng Mông Chí Đạo Chung đã được ta luyện hóa, hiện giờ đang giấu trong cơ thể, có thể triệu hồi ra bất cứ lúc nào!”

“Găng tay Hồng Mông đã được ta luyện hóa một tầng. Tuy không thể sử dụng, nhưng ngưng tụ đạo pháp thì không thành vấn đề!”

“Ồ... Đúng rồi, công tử, có một chuyện ta quên chưa nói với ngài!”

Sắc mặt Cố Bạch Bình trở nên nghiêm túc. Nàng nhìn Hạ Nhân, phất tay lấy Hồng Mông Chí Đạo Chung ra, nói: “Công tử, trong quá trình luyện hóa thần khí này, nô tỳ đã gặp một chuyện kỳ lạ!”

“Sau khi ta luyện hóa xong, từ trong hư không bay tới hơn trăm mảnh vỡ, dung hợp vào trong Chí Đạo Chung!”

“Chí Đạo Chung sắp được tu bổ hoàn chỉnh rồi!”

Trong bàn tay trắng nõn của Cố Bạch Bình hiện ra một chiếc thần chung màu đen.

Bên ngoài thần chung lơ lửng từng tia tử khí nhàn nhạt.

Hạ Nhân chăm chú nhìn qua, nói: “Tốt... sắp rồi, sắp rồi...”

Năm xưa, khi tu vi của hắn đột phá đến Thần Quân cảnh, thứ này đã hấp thu không ít mảnh vỡ từ bốn phương tám hướng.

Giờ đây, được Cố Bạch Bình có tu vi cao hơn luyện hóa, nó lại thu hút thêm không ít mảnh vỡ.

Hạ Nhân cũng lười hỏi nguyên nhân, chỉ nói: “Động tĩnh lớn như vậy mà không thu hút người khác đến điều tra sao?”

Cố Bạch Bình nói: “Thiếp biết Chí Đạo Chung này quý giá, nên lúc luyện hóa không dám ở lại trong thành, sợ khí tức bị lộ rồi rơi vào tay Băng Cực Thần Đế!”

“Vì vậy nô tỳ đã đến vùng hoang dã ngoài thành để luyện hóa. Khi đó quả thật đã gây ra một phen xôn xao, nhưng thiếp đã rời đi từ lâu rồi!”

“Không ai nhận ra thiếp cả!”

Hạ Nhân nói: “Vậy thì tốt!”

Bốn năm sau, Hạ Nhân dẫn theo Cố Bạch Bình và Thiên Trúc, thông qua truyền tống trận rời khỏi Băng Cực Thần Quốc, một lần nữa đến Thần Quốc Chân Thực.

Sau khi đến Thần Quốc Chân Thực, việc đầu tiên Hạ Nhân làm là đến một đại điện nào đó tìm lão già và người phụ nữ từng lừa hắn trước đây.

Hạ Nhân cũng cạn lời: Kẻ bán vé ở đây không thể ngày nào cũng đổi người chứ?

“Công tử, hay là để ta đấm nát đại điện này, ta không tin không tìm được kẻ từng lừa công tử?” Thiên Trúc nghiến răng nghiến lợi, lắc lắc nắm tay trắng nõn.

Hạ Nhân lắc đầu: “Không cần thiết. Ta cũng không định báo thù, gặp được thì dạy cho chúng một trận, không gặp thì thôi!”

“Chuyện nhỏ nhặt này còn chưa đến mức làm bẩn tâm tính của ta!”

Thương hội trong Tiên Thành Thản Đãng không chỉ có một, nhưng lớn nhất là 【Thương Hội Bản Chân】.

Ngay lập tức, bảy tám nữ yêu dung mạo xuất chúng đi tới.

“Tiền bối, vì sao trận pháp trước cửa chúng ta lại không thể nhìn thấu tu vi của ngài?”

Mấy cô gái tò mò nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Lão phu tu đạo đã vượt trên cổ kim, độc đoán vạn cổ, các ngươi không nhìn ra cũng là chuyện bình thường!”

Mọi người gật đầu, sau đó kinh hãi, cuống quýt quỳ xuống.

Nhưng Hạ Nhân lại phát hiện Đại Đạo Lừa Dối của mình không hề tăng lên.

Ta đã lừa được người khác, vì sao pháp tắc Đại Đạo Lừa Dối trên người đối phương lại không chảy sang người ta?

Mấy cô gái dẫn hắn vào thương hội.

Bởi vì tu vi của Hạ Nhân quá cao, đại trưởng lão thương hội đích thân ra tiếp kiến.

Thần niệm của đại trưởng lão quét qua người Hạ Nhân, đồng thời thi triển một loại thần thông nào đó để quan sát. Bà phát hiện quả thật không thể nhìn thấu tu vi của Hạ Nhân.

Nói đúng hơn, trong mắt bà, trên người Hạ Nhân không có chút tu vi nào.

Cho dù là một vị Thần Tướng cảnh tầng một vừa mới sinh ra, trên người cũng phải có thần lực.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã đạt đến cảnh giới độc đoán vạn cổ.

Vị đại trưởng lão này lập tức sợ đến run rẩy.

“Vãn bối Kỷ Nguyệt Minh, bái kiến tiền bối!” Người phụ nữ cung kính chắp tay với Hạ Nhân.

Hạ Nhân phất tay, nói: “Không cần đa lễ... dẫn đường đi!”

Kỷ Nguyệt Minh đưa Hạ Nhân đến một nhã gian rộng rãi nhất.

Sau đó mời Hạ Nhân ngồi vào vị trí chủ tọa.

Hai thị nữ Cố Bạch Bình và Thiên Trúc đứng hai bên hắn.

Nhìn khí thế này, Kỷ Nguyệt Minh càng thêm kính trọng, cũng không còn nảy sinh ý định lừa gạt gì nữa.

“Tiền bối cần thứ gì sao?” Kỷ Nguyệt Minh thăm dò hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười khẽ, nói: “Thứ bản tọa cần, nơi này của ngươi cũng không có...”

“Trên đời này, đã rất ít thứ có thể lọt vào mắt ta!”

“Lần này lão phu đến đây chỉ vì một chuyện. Thương hội các ngươi hẳn có bản đồ của toàn bộ Thần Quốc Lừa Dối chứ?”

Nghe đến bốn chữ Thần Quốc Lừa Dối, trên mặt Kỷ Nguyệt Minh hơi lộ vẻ lúng túng.

Một vị cao nhân có tu vi cao thâm như vậy, lại đến thương hội của chúng ta chỉ để mua một tấm bản đồ thôi sao?

Nhưng nhìn thần cách giữa mày Hạ Nhân, người phụ nữ lại không dám chắc nữa.

Bởi vì cả đời này nàng chưa từng thấy thần cách của ai khép kín như vậy.

Thần cách này đã ẩn đi, chỉ để lại một dấu ấn giữa mày.

Nếu không phải tuyệt thế cao nhân, sao lại có thần cách thần kỳ đến thế?

“À... có ạ!” Kỷ Nguyệt Minh nói: “Nếu tiền bối cần, vãn bối sẽ đi lấy ngay!”

CHƯƠNG 2178

Quân tử báo thù, trăm vạn năm chưa muộn

“Tiền bối xem đi, đây là tấm bản đồ chi tiết nhất, chi tiết nhất, chi tiết nhất về toàn bộ Chân Thực Thần Quốc của chúng ta!”

“Bên trong không chỉ đánh dấu tất cả Thần Vực và Thần Châu, mà còn có bí cảnh, nơi sản xuất tài nguyên của các Thần Châu lớn, cùng đủ loại gia tộc tông môn!”

“Đương nhiên, chỉ có những gia tộc tông môn từ lục tinh trở lên thôi!”

Một miếng ngọc giản được đưa tới trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân không xem được, bèn nháy mắt ra hiệu cho Cố Bạch Bình.

Cố Bạch Bình quét mắt nhìn qua, nói: “Không sai, đúng là tấm bản đồ chi tiết nhất!”

Người phụ nữ nói: “Tấm bản đồ chi tiết nhất Thần Quốc cũng đắt nhất, cần trả ba trăm khối thần kim thượng phẩm!”

“Đắt vậy sao?” Cố Bạch Bình hít ngược một hơi lạnh.

Ba trăm khối thần kim thượng phẩm, mẹ nó chẳng phải còn đắt hơn cả thần khí lục phẩm sao?

“Ta không cần chi tiết đến vậy!” Cố Bạch Bình nói: “Có bản đồ đơn giản hơn không?”

“Ờ...” Kỷ Nguyệt Minh liếc nhìn Hạ Nhân.

Nhân vật lớn như vậy mà đến một tấm bản đồ cũng không mua nổi ư?

“Nhìn ta làm gì?” Hạ Nhân nói: “Ngươi nghĩ ta không mua nổi sao?”

“Lão phu nói cho ngươi biết, thứ ta tu chính là đại đạo keo kiệt, hiểu chưa?”

Kỷ Nguyệt Minh rụt cổ, vội nói: “Vâng vâng vâng... vãn bối đổi ngay đây!”

Nàng lại lấy ra một miếng ngọc giản màu xanh đưa cho Cố Bạch Bình.

Cố Bạch Bình xem qua, sau đó gật đầu với Hạ Nhân.

“Thứ này giá bao nhiêu?” Hạ Nhân hỏi.

Kỷ Nguyệt Minh nói: “Tiền bối, thứ này... chỉ cần một khối thần kim trung phẩm là được!”

Tấm bản đồ chi tiết kia giá ba trăm khối thượng phẩm, quy ra chính là ba trăm vạn khối trung phẩm.

Nhưng Hạ Nhân biết, cho dù chỉ cần một khối thần kim trung phẩm thì giá này cũng đã đắt rồi.

Có điều, một khối trung phẩm thì Hạ Nhân vẫn nỡ bỏ ra. Hắn lấy một khối thượng phẩm ném qua: “Này... phần dư thưởng cho ngươi đó!”

Khóe miệng Kỷ Nguyệt Minh giật giật hai cái: Thưởng cho ta ư?

Ta đường đường là Thần Vương, đại trưởng lão của Chân Bản thương hội, chẳng lẽ lại thiếu một khối thượng phẩm của ngươi sao?

Hạ Nhân khoát tay, dẫn Cố Bạch Bình và Thiên Trúc rời đi.

Kỷ Nguyệt Minh tức tối nói: “Tiền bối chó má gì chứ, đúng là đồ keo kiệt...”

Hạ Nhân đưa bản đồ cho Cố Bạch Bình. Cố Bạch Bình đại khái tìm vị trí Vọng Vọng Hải, nói: “Công tử, Vọng Vọng Hải cách Tản Đãng Tiên Thành vẫn khá xa!”

Hạ Nhân hỏi: “Nếu ngươi bay thì cần bao lâu?”

Cố Bạch Bình nói: “Khoảng hai năm!”

Không thể nào ngồi phi thuyền đi từng chặng được.

Nếu ngồi phi thuyền ở những tòa thành nhỏ giữa các Thần Quốc như thế này, không mất mười mấy năm, thậm chí vài chục năm, thì căn bản không thể đến được Vọng Vọng Hải.

“Được!” Hạ Nhân gật đầu, nói: “Tản Đãng Tiên Thành này cho phép bay, chúng ta cứ bay từ đây đi, nhớ là không được...”

Hạ Nhân còn chưa nói hết câu, đôi mắt đã đột nhiên nheo lại, nói: “Gặp bốn người quen rồi!”

Hắn liếc mắt đã nhìn thấy bốn người quen.

Bốn người này có hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

Lúc trước, lần đầu tiên đến Tản Đãng Tiên Thành, lão già ở đại điện bán vé đã nói với hắn rằng có thể bay.

Sau khi hắn bay lên, lập tức bị bốn kẻ giả mạo đội vệ binh này ấn xuống.

Quan trọng hơn là hắn còn bị đám người này lừa, nhốt vào phòng tối suốt một năm.

Hôm nay đã gặp lại, vậy thì không thể bỏ qua như thế được.

“Cố Bạch Bình...” Hạ Nhân đưa tay chỉ bốn người cách đó không xa trên phố, nói: “Thấy bốn người kia không... lừa chúng ra khỏi thành rồi bắt lại...”

“À đúng rồi... nếu không lừa được thì cứ trực tiếp động võ!”

“Bên Tản Đãng Tiên Thành này quản lý không quá nghiêm, ra tay nhẹ một chút thì không vấn đề gì!”

Nơi này không chỉ cho phép bay, mà còn cho phép đánh nhau.

Nhưng không được phép phá hoại kiến trúc trong thành.

“Được...” Cố Bạch Bình nói: “Thiên Trúc, dẫn công tử ra khỏi thành, đợi ta ở phía tây thành...”

Sau nửa nén hương, bên ngoài cổng phía tây thành, Hạ Nhân đã nhìn thấy bốn tên kia.

“Chúng ta... không thù không oán!”

Bốn người nhìn Hạ Nhân và Cố Bạch Bình, nhưng không nhận ra hắn.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Còn giả vờ không quen biết à?”

“Bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội để nhớ cho kỹ!”

“Nếu vẫn không nhớ ra ta là ai thì cứ đập chết hết, không cần nói với ta!”

“Vâng!” Thiên Trúc nhìn chằm chằm bốn người, nói: “Bắt đầu đi!”

Bốn người lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Xin lỗi nhé... lúc trước là chúng ta không đúng, chúng ta không nên lừa ngươi!”

“Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng chấp nhặt với chúng ta!”

Bốn người bắt đầu tự tát vào miệng mình.

Xem ra bọn chúng không phải đã quên, mà chỉ là mất trí nhớ có chọn lọc thôi.

“Bây giờ nhớ ra rồi à?” Hạ Nhân lạnh nhạt nói: “Lúc trước bị các ngươi lừa, lão tử đã mất một tia pháp tắc đại đạo lừa dối!”

“Bây giờ đã gặp lại, nhân quả này kiểu gì cũng phải trả!”

“Nói xem, các ngươi định trả ta thế nào?”

“Trả ư?” Một người nói: “Cái này... đạo hữu... thứ này không dễ trả đâu!”

“Thật ra quy củ của Thần Quốc chúng ta xưa nay vẫn vậy, có bản lĩnh thì đi lừa người khác!”

“Bị lừa chỉ có thể nói là... tự nhận xui xẻo!”

“Hay là ngài lừa ta cũng được!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Ngươi đang cười nhạo bản tọa không có bản lĩnh lừa ngươi đấy à?”

“Quy củ đó là quy củ của Thần Quốc lừa đảo các ngươi, không liên quan gì đến ta!”

“Thứ hai, lúc trước ta chẳng qua chỉ là người mới đến, các ngươi đây là bắt nạt người khác, vậy mà còn tưởng đó là bản lĩnh của mình sao?”

“Nếu ngươi có bản lĩnh, tại sao không tu luyện đến Thần Đế cảnh?”

Hạ Nhân nói: “Điều ta quan tâm nhất là, lúc đó trên trời có nhiều người bay như vậy, tại sao ngươi biết ta không hiểu quy củ, bốn người các ngươi vì sao cứ nhất quyết chặn ta lại?”

Lúc trước Hạ Nhân vẫn luôn nghi hoặc chuyện này.

Cho đến bây giờ hắn vẫn không biết vì sao.

Sắc mặt người kia hơi khổ sở, nói: “Chúng ta đâu phải thần tiên, đương nhiên không thể biết được!”

“Người bán vé trong đại điện bán vé chính là người của chúng ta!”

“Một khi có người mới xuất hiện, người đó sẽ nói cho người mới biết cả thành có thể tùy ý bay. Chỉ cần có người bay ra, hắn sẽ truyền tin cho chúng ta, để chúng ta lập tức bắt giữ những người mới như các ngươi!”

“Chín mươi chín phần trăm mọi người đều không dám phản kháng!”

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: “Ra là vậy!”

“Lão già và cháu gái của lão đã lừa ta lúc trước đều là người của các ngươi!”

“Đúng!” Người đàn ông nói: “Có điều... vốn chẳng hề có lão già và cháu gái nào cả, thật ra kẻ lừa ngươi chỉ là một người!”

“Dung mạo của hắn có thể tùy ý biến đổi, tất cả đều là giả, dùng để lừa các ngươi thôi!”

“Được!” Hạ Nhân cười lạnh: “Bây giờ ta cho các ngươi hai con đường!”

“Thứ nhất, trả đạo pháp của chúng ta lại cho ta!”

Lời này vừa thốt ra, bốn người đối diện lập tức lộ vẻ khổ sở.

Đạo pháp không phải vật phẩm bình thường, không phải cứ lấy đi rồi là có thể trả lại.

Muốn trả thật sự thì chỉ có một cách: bản nguyên!

Nhưng nếu ngưng tụ bản nguyên của mình ra thì chẳng khác nào làm tổn thương đạo cơ của bản thân.

Muốn ngưng tụ ra một tia là chuyện không thể, một khi ngưng tụ thì sẽ là cả một khối nhỏ.

Hoặc là tự mình mua một khối bản nguyên đại đạo lừa dối để bồi thường.

Hạ Nhân nói: “Thứ hai, các ngươi đi gọi lão già chết tiệt kia đến đây cho ta, sau đó ta có thể giảm bớt phần các ngươi phải trả!”